

[Arbejdsministeren.]

om en ny timeløn, hvorefter de danske arbejdere blev genansat og de tyske arbejdere blev trukket tilbage.

Man må således konstatere, at konflikten blev løst gennem afholdelse af fællesmøde med deltagelse af de implicerede parter og organisationsrepræsentanter.

Sagen har derfor for mig at se også interesse ud fra en dansk arbejdsretlig synsvinkel.

Jeg vil gerne her fremhæve, at der efter gennemførelsen af den ny arbejdsretslov, der trådte i kraft den 1. juli i år, generelt er pligt for parterne til at holde fællesmøde i forbindelse med arbejdsstandsninger. Efter lovens § 9, stk. 2, skal arbejdsstandsninger straks indberettes til organisationerne, og fællesmøde under organisationernes medvirken til drøftelse af en arbejdsstandsning skal holdes dagen efter arbejdsstandsningens iværksættelse, medmindre arbejdsstandsningen er ophørt inden fællesmødets afholdelse.

Som det fremgår, indebærer bestemmelsen bl. a., at arbejdsgiveren har pligt til at forhandle uoverensstemmelser, selv om arbejdsnedlæggelsen endnu ikke er bragt til ophør, og at organisationerne på et meget tidligt tidspunkt inddrages i forhandlingerne.

Det er min opfattelse, at den nye bestemmelse om generel pligt til at holde fællesmøde under organisationernes medvirken vil være et betydningsfuldt grundlag for opnåelse af en forhandlingsmæssig løsning, såfremt der igen skulle opstå en konflikt som den af spørgeren omtalte.

Med hensyn til relationen til EF er det jo således, at forordning nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed i EF indebærer, at enhver statsborger i en medlemsstat har ret til at have lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat efter samme regler, som gælder for beskæftigelse af indenlandske lønmodtagere, og at en lønmodtager på grund af nationalitet ikke må behandles anderledes i andre medlemsstater end indenlandske lønmodtagere med hensyn til vilkår under beskæftigelse, navnlig aflønning og afskedigelse.

Hvad angår relationen til EF-reglerne, vil jeg gerne understrege, at meningen med EF's regler om arbejdskraftens frie bevæge-

lighed naturligvis aldrig har været, at man skulle kunne hente arbejdskraft fra et EF-land til et andet som led i en arbejdskamp.

Jeg tror da også, der er tale om et helt isoleret tilfælde, og skulle det mod forventning gentage sig, vil jeg drage omsorg for, at spørgsmålet tages op i EF's ministerråd.

Af *Frandsen* til udenrigsministeren (30. juli 1973):

„Vil ministeren på baggrund af de portugisiske massakrer træffe foranstaltninger til at forøge støtten til befrielsesbevægelserne i de portugisiske kolonier?“

(Spm. nr. 309).

Begrundelse.

De portugisiske massakrer har affødt en række protester — også fra den danske regering — men ord alene ændrer ikke forholdene i de portugisiske kolonier. Det er erkendt af den svenske regering, der har besluttet at stille øgede midler til rådighed for befrielsesbevægelserne. Her i landet har organisationen WUS indledt en indsamling til fordel for befrielsesbevægelserne. Men hvis de danske protester skal være andet end ord, skal den danske regering følge den svenske og øge bevillingerne til befrielsesbevægelserne på baggrund af massakrerne.

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (3. august 1973):

Først ønsker jeg at erindre om, at der gennem nogle år på finansloven har været optaget en særlig bevilling til ofrene for undertrykkelsen af den afrikanske befolkning i den sydlige del af Afrika. For finansåret 1971-72 beløb denne bevilling sig til 1½ mill. kroner.

Efter denne regerings tiltrædelse blev bevillingens beløb for finansåret 1972-73 hævet med 5 mill. kr. til i alt 6,5 mill. kr., samtidig med at det klart blev understreget, at den humanitære og uddannelsesmæssige bistand ikke blot kunne gives gennem internationale organisationer, men også kunne formidles direkte gennem frihedsbevægelser. Herudover er der under bevillingen til faglig bistand gennem internationale organisationer ydet ca. 2,8 mill. kr. til uddannelsesmæssig støtte til undertrykte folk eller folkegrupper.